

Recull de Premsa

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

▶ 12 Enero, 2016

Mas se centra en relanzar CDC

El presidente de Convergencia renunció a ser investido pero advirtió que no dejaba la política y se dedicaría a rehacer Convergència. Busca

relanzar un partido, con el lastre de la corrupción, durante los 18 meses que debe durar el «procés». Si es que antes no hay unas nuevas elecciones

Los tribunales

El caso Palau y el del 3 por ciento, los dos grandes obstáculos

- ▶ La querrela del 9-N seguirá en manos del TSJC aunque Mas no sea diputado

J. GUIL
BARCELONA

Artur Mas formalizará hoy el traspaso de los poderes a Carles Puigdemont y pondrá su cronómetro a cero para centrarse en pilotar su anunciada renovación de Convergència, que debería concretarse en un congreso este mismo año. En su anuncio de renuncia de investidura, el hasta hoy «president» afirmó que no quería ningún cargo en el nuevo gobierno de la Generalitat, aunque se ofrecía a ayudar (¿quizás como altavoz para la proyección internacional del «procés?»). Incluso dejó en el aire si mantendría su acta de diputado, lo que hizo plantear a algunos si el gesto tendría repercusiones en la querrela por la consulta del 9-N en la que el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña (TSJC) tiene imputado, además de a él, a la exvicepresidenta Joana Ortega y a la exconsellera Ierne Rigau.

Lo cierto es que Mas seguirá teniendo al TSJC –un tribunal que algunos ven más influyente políticamente– para que le juzgue por la consulta ilegal. Aunque deje de ser diputado, la causa se mantendrá en este tribunal porque seguirá habiendo un imputado en la causa con la condición de aforado. Es Irene Rigau, que no repetirá como consellera en el próximo gobierno pero que revalidó su elección como diputada el 27-S.

Así, Mas se mantiene al «amparo» del TSJC en una de las causas judiciales que afectan a su partido, aunque solo es la más inocua. Los réditos políticos como mártir de la independencia podrían aliviar una condena de inhabilitación.

De los otros problemas judiciales que rodean a Convergència, la investigación (antes imputación) de todo el clan Pujol por parte de la Audiencia Nacional podría ser vista casi como una tarea de limpieza que los tribunales hacen por Mas. No así el caso Pa-

Causas pendientes

Consulta del 9-N

Mas seguirá siendo juzgado por el TSJC aunque no sea diputado –aforado– porque sí lo es la exconsellera de Educación, Irene Rigau.

Caso Pujol

La Audiencia Nacional ya investiga a todo el clan familiar del expresidente Jordi Pujol, aunque por ahora Mas ha salido indemne de este caso judicialmente.

Palau y 3%

El Caso Palau llegará en 2016 a juicio y seguirá la instrucción del caso 3%. El partido tiene imputados a sus dos últimos tesoreros, Osàcar y Viloca.

lau y el del 3% que llevó a registrar la sede de Convergència y de su Fundación Catdem.

El caso Palau, por el que CDC debe responder como responsable a título lucrativo por beneficiarse de comisiones por obras públicas de Ferrovial, debe llegar a juicio este año 2016. La instrucción está concluida y sólo falta el señalamiento. Aunque la condena firme tardará años –habrá recurso ante el Tribunal Supremo– el partido tiene 15 sedes embargadas como garantía de los 3,2 millones de euros que el juez –6,6, según la Fiscalía– le exige como fianza de responsabilidad civil. Y uno de los principales imputados es su extesorero, Daniel Osàcar.

A Osàcar le sucedió como tesorero Andreu Viloca, y ambos están imputados en la otra gran causa de corrupción, la del llamado 3%. Su instrucción aún tardará meses o años, lo que obligará a Mas a salir a la palestra a cada novedad para intentar mullir el daño a la imagen del partido. O eso, o avanzar y hacer limpia retirando el apoyo a ambos tesoreros. Pero esto sería interpretado a todas luces como una autoinculpación.

La política

Artur Mas y Carles Puigdemont, en una imagen de archivo

EFE

Recuperar la hegemonía de su partido con el plan de volver a presentarse

- ▶ Con siglas nuevas o no, CDC busca un liderazgo perdido durante el «procés»

J. G.
BARCELONA

Las elecciones generales del 20-D fueron un aviso para Convergència: pasó de primer partido en Cataluña a cuarto, por detrás de ERC. Unos resultados que se sumaban a la constante pérdida de diputados en el Parlament desde que comenzó el «procés» y que amenazaba con culminar en gran debate si había nuevas elecciones en marzo.

El líder de CDC, desde su condición de presidente del partido, buscará recuperar la tradición de liderazgo de su formación en Cataluña. Jugando a dos bandas. Renovará su partido –queda pendiente unirse a un secretario general desde que dimitió Oriol Pujol–, no descarta incluso cambiar sus siglas y hasta se replanteará su ideología. Mientras, asistirá a la consecución del «procés» con un gobierno de Junts pel Sí –CDC y ERC– que tendrá como presunto aliado a la inestable y asamblearia CUP y como seguro adversario al Estado.

En principio la hoja de ruta secesionista marca un plazo de 18 meses

para la independencia. Si sale bien, Mas siempre podrá volver a optar a gobierno con el partido rearmado. Si sale mal, se podrá presentar a unas elecciones –que no se pueden convocar antes de un año– como un salvapatrias que recomponga a Cataluña de su derrota. Ya sea por la victoria de los «invasores» –Puigdemont dixit– o por los más que previsibles conflictos en el sí de JxS con la CUP. O por ambos factores.

«¿Nos creemos lo de la independencia?», afirmaba Mas en TV3 el pasado jueves, dos días antes de renunciar a ser investido en favor de Carles Puigdemont. Quien parece que no se lo cree es él. No es el único que descarta que haya elecciones autonómicas de aquí a un año.

En todo caso, como se ha visto en su elección por Puigdemont, Mas confía en relanzar el partido a través del municipalismo. En alcaldes que ganaron y en 2011 como el propio Puigdemont. Sabe que CDC tiene su gran baza en la Cataluña de comarcas.

En cuanto a la ideología, más socialdemocracia para quitarse la etiqueta del partido de los «recortes» y un independentismo reconvertible en derecho a decidir, por si lo del «procés» acaba mal y siempre con vistas al centro electoral. «¿Dónde está el centro? Donde hay más votantes», zanja el político más pragmático. Y Mas lo es.

La Cinema Symphony Orchestra, en un concierto anterior. Foto: D.N.

Grandes éxitos de la música de cine, hoy en el Gayarre

La Cinema Symphony Orchestra actuará a las 20.00 horas

PAMPLONA – *James Bond, El señor de los anillos, La guerra de las galaxias, Piratas del Caribe, Memorias de África, Lawrence de Arabia...* y otras grandes bandas sonoras salen de las salas de cine para llegar a las salas escénicas y demostrar que tienen vida propia al margen de las imágenes. Es lo que sucederá esta tarde, a partir de las 20.00 horas, en el Teatro Gayarre de Pamplona con el concierto de la Cinema Shymphony Orchestra. Las entradas cuestan

35 euros.

La Cinema Symphony Orchestra presentará un programa que entusiasmará a todos los cinéfilos, pero también a amantes de la música en general, con las melodías inmortales que ayudaron a consagrar algunos de los filmes más taquilleros y premiados de la historia del séptimo arte. Piezas universales que forman parte de la memoria colectiva y siguen emocionándonos igual que en su día hicieron las películas.

Esta orquesta es una formación especialmente creada para interpretar los grandes éxitos del cine. Con una amplia trayectoria, la orquesta ha cimentado su prestigio internacional a través de importantes giras, ciclos y festivales por diferentes países de Europa, como Alemania, Holanda, Francia, Italia, Grecia y también en España, donde ha actuado en las principales salas, como el Palau de la Música de Barcelona o el Auditorio Nacional de Música de Madrid. – D.N.

► 12 Enero, 2016

LITERATURA EN EL PALAU DE LA MÚSICA

BARCELONA RINDE HOMENAJE A CARMEN BALCELLS

LAURA FERNÁNDEZ BARCELONA

Con una pequeña fiesta en su honor. Así se despedirán Barcelona y el mundo de la cultura de la superagente Carmen Balcells, fallecida el pasado 20 de septiembre, a los 85 años. El Palau de la Música Catalana acogerá esta tarde, a partir de las 19.30 horas, un homenaje en toda regla a la llamada *Mamá Grande* de las Letras. Un acto no abierto al público al que se ha invitado a todos aquellos que tuvieron alguna relación personal o profesional estrecha con la agente y que no pudieron despedirse en su momento de ella puesto que, pese a su trascendencia pública, Balcells recibió sepultura en septiembre en la más estricta intimidad, y ya enton-

ces la familia expresó su deseo de celebrar un acto público en su memoria más adelante.

Es la propia Agencia Carmen Balcells, ahora en manos de Lluís Miquel Palomares Balcells, su hijo, la que ha impulsado el acto, que cuenta con el apoyo de l Departament de Cultura de la Generalitat, el Ayuntamiento de Barcelona, el Ministerio de Cultura y la Diputación de Barcelona, razón por la que estarán también presentes en el acto la alcaldesa de Barcelona, Ada Colau, el secretario de Estado de Cultura, José María Lassalle, el conseller de Cultura saliente, Ferran Mascarell, y, en representación de la Diputación de Barcelona, el concejal Juanjo Puigcorbè. Durante el acto, inter-

La agente literaria. ÓSCAR ESPINOSA

vendrán algunos de los autores de la agencia, que fueron «la pasión de su vida», entre ellos, el Nobel Mario Vargas Llosa, la académica Carme Riera, Eduardo Mendoza, Néida Piñón (de quien se leerá un texto) y Miquel de Palol, además de los hijos de otro de sus Nobel, Gabriel García Márquez, Gonzalo y Rodrigo García Barcha.

Pero no sólo habrá letras en el

memorial de Carmen Balcells, también habrá música. La música que la agente adoraba, y que estará interpretada por el violoncelista Lluís Heras, el tenor Antonio Comas, el pianista Josep Mas *Kitflus*, y el Cuarteto Casals. Además, durante el acto, se proyectará un documental inédito, de siete minutos, rodado por Poldo Pomés, el hijo de Leopoldo Pomés, que recoge el emotivo discurso que pronunció Vargas Llosa en la fiesta del 80 cumpleaños de la agente, cuyo sueño de poner en marcha la Fundación Barcelona Llatinitat Patria, está a punto de hacerse realidad, según han confirmado fuentes de la agencia.

La semana pasada el secretario de Estado de Cultura, José María Lassalle, confirmó que el Estado será el propietario de la totalidad de los *archivos* de Balcells, después de que se formalizara el preacuerdo por la compra del resto del legado de la agente. El Ministerio de Cultura compró en 2010 por 3,5 millones de euros la parte más importante del legado de la agente (cartas, diarios, su propia biblioteca, manuscritos), pero quedaba

una parte sin dueño. A la muerte de la agente se había llegado a un preacuerdo, pero no se había formalizado. Ahora se ha hecho, por lo que el Estado pagará 1,5 millones de euros por el resto del archivo, unos 3.200 metros lineales de documentos que viajarán al Archivo de Alcalá de Henares.

Pero Barcelona no va a quedarse con las manos vacías. Según fuentes de la agencia, tres administraciones (el Estado, la Generalitat y el Ayuntamiento de Barcelona) están negociando la puesta en funcionamiento, en la ciudad, de la fundación anhelada por Balcells. Por el momento, se anda buscando una sede física en la que poder instalar el voluminoso y valioso material de la fundación, consistente en fondos literarios de diversos autores, que Balcells había ido adquiriendo con el tiempo. Entre ellos, las bibliotecas personales de los hermanos Terenci y Ana María Moix, la de Jaime Gil de Biedma, el archivo personal de José Luis Sampedro, parte del de Julio Cortázar e incluso del de un autor no representado por la agencia como Paul Bowles.

► 12 Enero, 2016

► Carmen Balcells, en l'entrega de la medalla d'or a Gabriel García Márquez a Barcelona, el 16 de març del 2015.

RECORD DE L'AGENT LITERÀRIA AL PALAU DE LA MÚSICA

BCN homenatja Balcells i prepara la seva fundació

► Vargas Llosa i els fills de García Márquez participaran en l'acte d'avui

ERNEST ALÓS
BARCELONA

Ja és massa tard perquè Carmen Balcells aconseguixi el mai consumat retrobament entre Mario Vargas Llosa i Gabriel García Márquez. Però el memorial que se li dedicarà avui a la desapareguda agent literària al Palau de la Música de Barcelona sí que reunirà en el mateix escenari el nobel peruà i els fills del nobel colombià, Gonzalo i Rodrigo García Barcha. I també altres autors representats per la matriarca del boom de les lletres llatinoamericanes, que seran els que tindran el protagonisme en aquest homenatge, a més d'algunes sorpreses d'última hora que els organitzadors no han volgut revelar.

L'Agència Carmen Balcells, gestionada ara pel fill de la fundadora morta el 20 de setembre passat, Lluís Miquel Palomares Balcells, és la impulsora de l'homenatge, que compta amb el suport de la Conselleria de Cultura de la Generalitat, l'Ajuntament de Barcelona, el Ministeri de Cultura i la Diputació de Barcelona. Si l'agenda política no imposa canvis d'última ho-

ra, hi seran presents l'alcaldesa de Barcelona, Ada Colau, el secretari d'Estat de Cultura, José María Lassalle, i el conseller de Cultura sortint, Ferran Mascarell.

La confluència d'institucions en l'homenatge reflecteix la coincidència que hi ha, malgrat la volatilitat de l'escenari polític, sobre la gestió pública del llegat de l'agent literària. «La figura de la meua mare és generadora de consens», va comentar ahir a aquest diari Lluís Miquel Palomares. Si bé el Ministeri de Cultura ja ha adquirit un segon tram de l'arxiu de l'Agència Literària Carmen Balcells amb destí a l'Arxiu General de l'Administració d'Alcalá de Henares, fora de l'abast de les finances de la Generalitat, en una trobada amb el conseller i el fill de l'agent José María Lassalle es va mostrar favorable que l'arxiu sigui consultable en còpia digital en una institució catalana.

Però aquesta institució podria ser fins i tot una Fundació Carmen Balcells d'imminent creació, tant si el contacte inicial amb l'Ajuntament de Barcelona, que s'ha mostrat receptiu, permet instal·lar-la en una seu física accessible al pù-

blic com si no és així. En cas que el clima polític després de les respectives investidures de nous governs a Madrid i Barcelona ho permetés, aquesta institució podria arribar a albergar les biblioteques i arxius d'autors representats per Balcells i exposar peces significatives cedides des de l'arxiu d'Alcalá.

Encara que aquest dimarts sigui el moment de recordar la figura de

Si el clima polític
ho permet, la institució podria exposar peces cedides per l'arxiu d'Alcalá de Henares

la desapareguda agent, no deixarà d'estar en el pensament dels presents el futur de la seva empresa. La decisió del seu fill d'assumir la gestió podria anar seguida durant les properes setmanes de l'anunci d'incorporacions de professionals reconeguts i de possibles associacions internacionals, i no necessàriament amb l'agent Andrew Wylie,

amb qui Carmen Balcells va arribar a un inici d'acord que no es va arribar a formalitzar i que en aquest moment està en suspens. En aquest sentit serà interessant seguir la presència d'agents literaris internacionals a l'acte del Palau de la Música, com la confirmada del britànic Andrew Nurnberg.

LA VEU DELS SEUS AUTORS // Els autors de l'agència, que van ser «la passió de la seva vida», estaran representats amb les intervencions de l'acadèmica Carme Riera, Mario Vargas Llosa, Eduardo Mendoza i Miquel de Palol, mentre que de Nélida Piñón es llegirà un text enviat per l'escriptora brasilera i el record de Gabriel García Márquez anirà a càrrec dels seus dos fills.

L'altra passió de Carmen Balcells, la música, serà recordada amb les intervencions del violoncellista Lluís Heras, el tenor Antonio Comas, el pianista Josep Mas, Kiftus, i el Cuarteto Casas. Durant l'acte també es projectarà un documental inèdit de Poldo Pomés, que recull l'emocionant discurs de Mario Vargas Llosa en la festa del 80è aniversari de l'agent literària. ≡

► 12 Enero, 2016

OPINIÓ

Frederic Porta

Sords per conveniència

“Felicitats, president Puigdemont. Que l'encert us acompanyi en aquesta etapa històrica i apassionant que avui inicia el nostre país, Catalunya.” Aquesta piulada del Futbol Club Barcelona a Twitter ha tornat a demostrar que hi ha una munió de sords per conveniència, tots aquells que s'esquincen les vestidures per sentir la paraula *país* aplicada a Catalunya i pronunciada des del Barça en un missatge de suport institucional al nou president. La cridòria arriba des de les files entestades a negar l'evidència, les que, tossudes, no volen barrejar política i esport, cap sorpresa al respecte. Res de mesclar, sempre que no sigui en benefici propi, és clar. Ja sabem que acostumen a ser veus provinents de les files més conservadores i arbitràries en el seu tarannà unificador. Parlant d'axiomes, sembla mentida que, 115 anys després, se'n obligui moralment a repetir el mateix article de sempre, dirigit a qui mai es vol donar per assabentat que les coses són com són i no com els agrada que fossin. Fins i tot, bona part de la massa social blaugrana ignora d'on arrenca l'indissoluble lligam entre el Barça i la terra que l'ha vist néixer. La majoria el situaria en temps d'antifranquisme per desconeixement històric, vista i comprovada –tornem a repetir plantejament per enèsima vegada– la nul·la curiositat que el culer dedica a saber d'on ve la seva estimada institució i què l'ha forjada com és.

Remuntem-nos en el temps fins al 1908. Aleshores, el Barcelona estava a punt de desaparèixer. A la mala marxa esportiva s'unia una forta pressió de l'Associació de Clubs i de l'anomenat X, que donava nom incògnit a un equip que aixoplugava un tarannà obertament espanyolista i polític. Amb menys de 40 socis en actiu, a Joan Gamper no li va quedar cap altre remei que agafar la presidència per primer cop i refundar la institució que ell havia constituït anys abans. Ho va fer d'acord amb els nous temps del país, en coherència amb les creixents reivindicacions nacionals per a la recuperació de la identitat arrabassada. El suís sabia que el club portador del nom de la ciutat no més sobreviuria si aconseguia distingir-se d'altres equips futbolístics, a seques. Li havien estat buscant les pessigolles precisament per això, raó de més per insistir en aquest nou accent diferencial. Ràpidament, Gamper va revifar el club amb amistosos internacionals i enfortint els lligams amb institucions del que avui anomenaríem societat civil. Historiadors de pres-

El Camp Nou, sempre al costat de les reivindicacions del país ■ L'ESPRTIU

tigi, com Joan Josep Artells i Jaume Sobrequès, per esmentar-ne només un parell, ens recorden aquest fet referencial, ratificat pel cronista barcelonista d'aquells temps, Daniel Carbó, *Correucita*, periodista i fanàtic seguidor de Gamper que, sense arribar encara als anys vint, va escriure que el Barça havia deixat de ser un club de futbol més per convertir-se en el club dels catalans gràcies a la seva vocació, clarament manifestada. Havia estat al costat de la petició per crear la Mancomunitat i en expressar l'anhel per un estatut d'autonomia, s'havia distingit en aquesta vocació de reclamar el mateix que bona part de la societat del seu temps. Quan el capità general de Catalunya, Primo de Rivera, va instaurar una dictadura amb el vis-

Polèmica per desconeixement després que el Barça felicités el nou president del país

tiplau del rei Alfons XIII, l'activitat del Barça –batejat així pel *Xut!* a final del 1922– se'n va ressentir. Li van fer pagar que no se n'amagués i n'hi va haver prou amb dos detalls històrics per situar el *perill* que comportaven els colors blaugrana per al poder establert. Primer, el 1920, el seu quart equip va rebre l'inequívoc nom de *separatistes*, coherent amb la puixança del secessionisme. Segon, quan Gamper es va comprometre, per enfortir els conceptes d'esport i pàtria, a crear les Corts en tres mesos, algun esbós del nou camp es va dibuixar amb la bandera estelada presidint la tribuna. Girant el mitjà, no deu

ser que la història oficial s'ha aplicat en esborrar la petjada d'aquests lligams emocionals de fa un segle? La pregunta retòrica admet una resposta fàcil.

El Barcelona quedava avisat i amenaçat molt abans del conegut episodi de *La Marxa Reial*, viscut en un homenatge a l'Orfeó Català, el juny del 1925. La xiulada a l'himne va ser la tòpica gota que va fer vessar el vas de la paciència oficial. El governador Milans del Bosch s'ho va prendre com una nova mostra d'independentisme quan, segurament, era una simple reivindicació d'anhel democràtic, però la trajectòria anterior va provocar el tancament del club durant mig any, com ja de tots és sabut. Tampoc és qüestió d'aturar-nos en mil i una anècdotes a manera de prova, com

La identificació del club amb Catalunya és de sempre, ja des de l'any 1908

el record d'aquell forner de Sabadell detingut per dur al trau de la jaqueta l'escut del Barça, “evidència” del seu caràcter subversiu. En temps de la República, la dura negociació per l'Estatut, pèssimament atesa des de la majoria de l'Estat, va provocar que els blaugrana fossin rebuts de les pitjors maneres als estadis d'arreu, tal com reconeixia en públic, sense anar més lluny, el mateix Pep Samitier, que en va viure unes quantes. Quan els herois de la gira de Mèxic del 37, en plena Guerra Civil, van salvar el club de la seva extinció gràcies a les divises dipositades a París pel gran Rossend Calvet, el

país del president Lázaro Cárdenas els va rebre com a ambaixadors polítics d'una democràcia, europea i amiga, en perill sota el creixent jou del feixisme. No parlaven només de futbol, ni cal aclarir-ho.

Per aquells sords entossudits a no escoltar –continuaran sense fer-ho–, queda la certesa que el Barça de la postguerra va ser l'últim aixopluc emocional d'una societat, d'una cultura i d'una manera de ser arrabassada pels guanyadors del conflicte, antítesi pura de la compassió. No s'entén, si no, que en temps de màxima precarietat es passés dels 2.000 socis super-vivents del 39 als 20.000 quan acabava la dècada dels quaranta. I podríem també parlar de l'extraordinària i espontània rebuda al Barça de les cinc copes com una expressió de rebel·lia i compromís amagada sota el subterfugi futbolístic. D'exemples, no en falten, ni en faltaran per a aquell que vulgui saber i canviar de criteri si entoma els demolidors arguments, gairebé en allau. Poques setmanes després de la mort del dictador, al Camp Nou voleaven de nou les senyeres per exprés desig de directius com Granados, Carabén i Rosell pare, amb el braç executor de Jacint Borràs. No parlem ja del multitudinari viatge a Basilea del 79, amb l'impressionant aspecte de les grades, curulles de comunió entre banderes blaugrana i quadribarrades. Aquells que encara tenen ganes d'escandalitzar-se, podrien observar una mica el panorama per convenir que no hi ha altre exemple tan clar en tot el planeta futbol. Hi pot haver colors que representin opcions religioses, cas del Celtic i els Rangers escocesos. Podem assistir a reivindicacions del propi passat, com el desig del Bayern de congraciarse amb el seu ascendent jueu. Poden existir ambaixadors de classe, de país o d'una fortuna particular, com ho ha estat tants i tants cops un Madrid que deu el seu potencial a la voluntat espanyola d'enlairar-lo. Però difícilment cap institució té una projecció d'identitat política tan clara, sostinguda i de llarga trajectòria com el Barça. Respectar aquesta evidència hauria de resultar normal, comú, i significar l'abecé identitari per a qualsevol aficionat que se senti atret pel Barça. És el tret diferencial que explica el lema més que un club conegut allà on vagis. Tot i així, prefereixen l'escàndol, quedí escrit amb la seguretat que haurem de tornar a escriure el mateix article –malson per als periodistes– unes quantes vegades. Tantes com insisteixin els sords en la seva tossuda hipocresia que no més amaga altres interessos.

► 10 Enero, 2016

Homenaje a la agente literaria Carmen Balcells

Leopoldo Pomés es el realizador de un documental con testimonios del Premio Nobel Mario Vargas Llosa e imágenes inéditas que se emitirá durante el homenaje a la agente literaria Carmen Balcells, fallecida el pasado 20 de septiembre, que se celebrará este próximo martes en el Palau de la Música Catalana. El acto reunirá a muchos de los escritores que Balcells representó en sus 60 años de actividad.

► 10 Enero, 2016

NOTICIAS

En torno a los iconotextos del poeta Jenaro Talens

Pre-Textos lanza este mes *La mirada de Orfeo: "entre" poesía e imagen en los iconotextos de Jenaro Talens*, un premiado trabajo del filólogo y profesor gaditano Juan Carlos Fernández Serrano (La Línea, 1961) que recorre los poemarios híbridos que Jenaro Talens ha venido practicando a lo largo de toda su trayectoria en colaboración con artistas visuales como el fotógrafo Alberto García-Alix.

Vicente Molina Foix reúne sus textos sobre escritores

Galaxia Gutenberg publica el nuevo libro de Vicente Molina Foix, *Enemigos de lo real*, una amplia selección de sus escritos literarios y teatrales que cubren más de 40 años de actividad. El libro constituye, según su autor, un "altar de los muertos", en el que prima la obra de leyendas del pasado, desde Shakespeare y Cervantes a Oscar Wilde, Valle-Inclán, Borges, James Joyce y Carmen Martín Gaité.

Homenaje a la agente literaria Carmen Balcells

Leopoldo Pomés es el realizador de un documental con testimonios del Premio Nobel Mario Vargas Llosa e imágenes inéditas que se emitirá durante el homenaje a la agente literaria Carmen Balcells, fallecida el pasado 20 de septiembre, que se celebrará este próximo martes en el Palau de la Música Catalana. El acto reunirá a muchos de los escritores que Balcells representó en sus 60 años de actividad.

Daniel Jiménez gana el Premio Dos Passos

El periodista y crítico literario madrileño Daniel Jiménez Pa-lencia ha sido el ganador, con su novela *Cocaína*, del Premio Dos Passos 2015, un galardón creado por la agencia literaria Dos Passos y Galaxia Gutenberg con el objetivo de descubrir nuevos talentos. El libro, que verá la luz el próximo miércoles, es una historia de redención sobre un joven escritor que lucha por sacar adelante su vida y su literatura.

► 9 Enero, 2016

Dudamel enardece al Palau con el canto de amor de 'Turangalila'

El célebre director de orquesta venezolano protagonizó una actuación espectacular en Barcelona con la obra de Messiaen

XAVIER PUJOL. **Barcelona** La *Sinfonía Turangalila* (1949) de Olivier Messiaen, diez movimientos, una hora y cuarto de duración, más de cien músicos en el escenario (muchos de ellos percusionistas) es un colosal canto al amor. No canta al amor universal o al amor fraterno sino al amor de pareja, al amor íntimo, sensual. Es por eso, quizá, por lo que la obra nunca ha acabado de funcionar bien en su propósito: con ciento y pico apretujados en el escenario cantándole al amor quizá sobra un poco de gente y, desde luego, de intimidad, poca.

Más allá de su intención, la obra, una de las más importantes del siglo XX para orquesta, es una impresionante exhibición de alianza fecunda entre poder creativo, sabiduría, originalidad, liber-

tad e imaginación. *Turangalila*, a pesar de que suena a todo, a Stravinski, a Prokofiev y hasta a Mahler y preludia muchas cosas, Bernstein, por ejemplo, es tremendamente original, nueva y única. *Turangalila* ofrece una música excepcional a quien sepa escucharla con oídos nuevos y limpios.

Para conjuntar y coordinar el ejército sonoro que necesita esta obra que hacia más de treinta años que no se interpretaba en el Palau, se convocó al célebre director Gustavo Dudamel al frente de la Orquesta Simón Bolívar de Venezuela, el conjunto estelar de El Sistema, el célebre proyecto de orquestas y coros juveniles fundado por José Antonio Abreu que ha llevado la música a la gente y la gente a la música más allá de con-

diciones y clases sociales y que está siendo imitado en diversos países.

En el concierto del Palau, que inicia una gira que llevará en las próximas semanas la obra y los intérpretes a escenarios de Francia, Reino Unido y Alemania, se contó con la participación en la enrevesada parte de piano de una intérprete de excepción, la pianista china Yuja Wang. También participó muy activamente en la interpretación Cynthia Millar en la importante parte reservada en *Turangalila* a las ondas Martenot, uno de los primeros instrumentos electrónicos que existieron, inventado en 1928 por el compositor, ingeniero y violonchelista francés Maurice Martenot y hoy prácticamente en desuso.

Dudamel se manejó bien ante

El director venezolano Gustavo Dudamel.

la imponente masa orquestal congregada en el escenario, equilibró bien las dinámicas entre secciones, dio seguridad a la orquesta enfrentada a ritmos muy complicados, buscó los vértices expresivos y los subrayó con eficacia y

entregó globalmente una interpretación espectacular que enardeció al público de una obra que aún hoy, mas de medio siglo después de su estreno, suena nueva, exuberante, fantástica, misteriosa.

Ens agrada!

Per **Xavier Cester**

01.

NIKOLAI DEMIDENKO

Programa d'alta gamma per un dels millors representants de l'escola pianística russa, amb l'oportunitat d'escoltar peces del poc conegut aquí Medtner.

► Palau de la Música. Dj. 14.

02.

JONC

La jove orquestra i el seu titular, Manel Valdivieso, ofereixen tres obres brillants, amb els espectaculars 'Quadres d'una exposició' com a reclam.

► L'Auditori. Dilluns 11.

03.

'GLADIATOR'

L'OBC ha agafat el gust a projectar un film mentre en toca la partitura. Ara és el torn d'aquest peplum amb música de Hanz Zimmer. ► L'Auditori. Dissabte 9 i diumenge 10.

04.

TOMOAKI YOSHIDA

Premi del públic a l'edició 2013 del Concurs Maria Canals, el pianista japonès interpreta peces cèlebres de Beethoven i Chopin.

► L'Auditori. Dimecres 13.

05.

GRAN GALA STRAUSS

De Cap d'Any només n'hi ha un, però de concerts amb valsos i polques, la majoria protagonitzats per orquestres de l'est, n'hi ha un munt. ► Petit Palau. Dv. 8 i ds. 9.

RICHARD AVEDON

Més concerts de
clàssica a timeout.cat

Uchida en doble funció

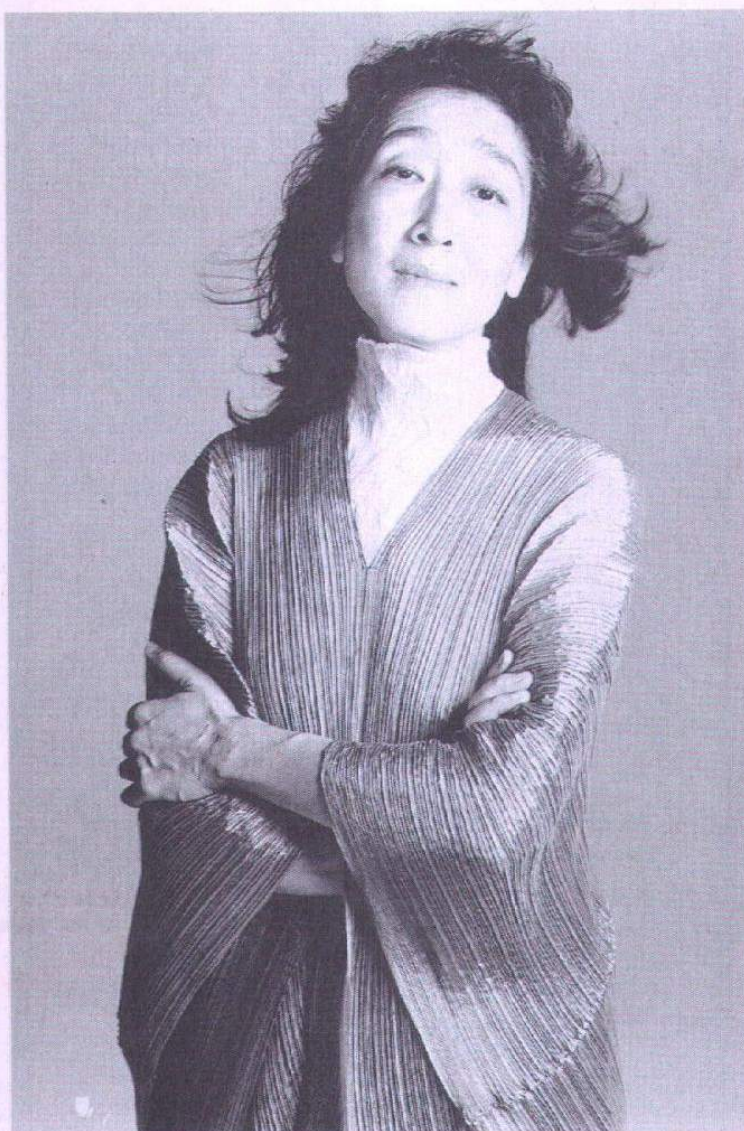
La pianista japonesa interpretarà dos concerts de Mozart al capdavant de l'Orquestra de Cambra Mahler. Per **Xavier Cester**

Els grans noms de la música, algun moment o altre, solen passar per Barcelona. Alguns ho fan de forma prou assídua, per a major gaudi dels melòmans locals. D'altres són presències fugisseres, que creen enyors instantanis. També hi ha els casos de grans figures que triguen molt, massa, a actuar a casa nostra. Un bon exemple és el de Mitsuko Uchida, la formidable pianista que no va debutar al Palau de la Música fins al 2009. Si els primers recitals van venir de la mà d'Ibercamera, ara, en un cas d'innocu transfuguisme, Uchida ho fa amb Palau 100.

“

Uchida ha fet el mateix pas que tants pianistes: fer de solista i directora alhora

L'artista japonesa, formada a Viena i resident a Londres, no ve sola aquest cop, sinó acompanyada de l'Orquestra de Cambra Mahler per oferir un programa monogràfic dedicat a un dels compositors amb qui està més estretament associada, Mozart. Justament, la gravació de la integral de concerts per a piano del músic salzburguès va ser una de les principals targetes de presentació d'Uchida als anys 80 i començaments dels 90. Si aquella iniciativa comptava amb la direcció de Jeffrey Tate, ara Uchida ha fet el pas que tants altres col·legues pianistes han fet abans (de Barenboim a Zacharias passant per Perahia): fer de solista i directora alhora.

RICHARD AVEDON

Sense presses, l'artista japonesa està tornant a gravar aquests concerts amb l'Orquestra de Cleveland. En la gira que aterra per Barcelona, però, la formació instrumental no és menys notable, perquè, qui pot resistir-se a un conjunt que té com a lema "Viure. Tocar. Somiar"? Fundada el 1997 pel desaparegut Claudio Abbado, aquest conjunt de músics de provinença multinacional (amb una catalana, la violista cerverina Anna Puig Torné, en

plantilla) és un dels casos de més èxit entre un nou model d'orquestra, més àgil, basat en projectes específics més que no pas en temporades regulars i feixugues estructures burocràtiques. Amb aquests còmplices sobradament preparats, Mitsuko Uchida interpretarà dos concerts de Mozart, el 19 i el 20 (una de les joies del catàleg del compositor).

Mitsuko Uchida tocarà Mozart al Palau de la Música el dl. 11.

BTV

Notícies nit

4-1-2016

Cantada de nades der l'Orfeo català a la Plaça del Rei, però que es va fer al Saló del Tinell a causa de la pluja. Minut 17

Enllaç:

<http://www.btv.cat/alacarta/btv-noticies-nit/43036>

